

SODBA SEHUR ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št. 42246/02)

SODBA

STRASBOURG

6. julij 2006

Ta sodba bo postala dokončna pod pogoji iz drugega odstavka 44. člena Konvencije. Mogoče je, da bo na njej opravljena uredniška redakcija.

V zadevi Sehur v. Republika Slovenija,

je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija) na seji senata v sestavi:

gospod. J. Hedigan, predsednik,  
gospod. B.M. Zupančič,  
gospod. L. Caflisch,  
gospod V. Zagrebelsky,  
gospod E. Myjer,  
gospod David Thór Björgvinsson,  
gospa I. Ziemele, sodniki,  
in gospod V. BERGER, sodni tajnik,

po tajnem posvetovanju 15. septembra 2005

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva je bila sprožena s pritožbo (št. 42246/02) proti Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija) 29. novembra 2002 vložilo šest slovenskih državljanov, ga. Terezija Sehur, ga. Metka Sehur, ga. Katja Sehur, g. Jure Sehur in ga. Julijana Sehur ("pritožniki").

2. Pritožnike so zastopali odvetniki iz Odvetniške pisarne Verstovšek. Slovensko vlado (v nadaljevanju: Vlada) je zastopal njen zastopnik gospod L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožniki so na podlagi prvega odstavka 6. člena Konvencije zatrjevali, da je trajanje postopkov pred domačimi sodišči, v katerem so bili udeleženi kot stranke, predolgo. Navajali so tudi pomanjkanje učinkovitega domačega pravnega sredstva v zvezi s predolгим trajanjem sodnega postopka (13. člen Konvencije).

4. Dne 15. septembra 2004 je Sodišče odločilo, da o pritožbi glede dolgega trajanja postopka in glede pomanjkanja učinkovitih pravnih sredstev v zvezi s tem obvesti Vlado. V skladu s tretjim odstavkom 29. člena Konvencije je odločilo, da hkrati odloči o dopustnosti pritožbe in o utemeljenosti zadeve.

## DEJSTVA

5. Pritožniki so bili rojeni leta 1968, 1988, 1989, 1990, 1994 in 1932 in živijo v Celju, z izjemo zadnje pritožnice, ki živi v Šentvidu pri Planini.

6. Pritožniki so žena, otroci in mati J.S., ki je umrl v nesreči pri delu 22. julija 1997. Pritožnikov delodajalec je imel zanj sklenjeno nezgodno zavarovanje pri zavarovalni družbi ZT.

7. Dne 7. julija 1998 so pritožniki proti ZT vložili civilno tožbo pri Okrožnem sodišču v Celju in zahtevali odškodnino v znesku 13.093.982 tolarjev (približno 54.550 evrov).

Med 17. julijem 1998 in 17. oktobrom 2002 so pritožniki vložili deset pripravljalnih spisov in/ali predlogov dokazov.

Med 4. marcem 1999 in 3. oktobrom 2001 so vložili štiri zahteve za določitev naroka za obravnavo.

Od šestih narokov za obravnavo med 5. junijem 2001 in 12. novembrom 2002 ni bil noben preložen na željo pritožnikov.

Med postopkom je sodišče določilo sodnega izvedenca za elektrotehniko. Sodišče je od določenega izvedenca pridobilo tudi dodatno mnenje.

Na zadnjem naroku je sodišče odločilo, da bo sodbo izdalo pisno. Sodba, ki je delno ugodila zahtevku pritožnikov, je bila pritožnikom vročena 21. januarja 2003.

8. Dne 2. januarja 2003 so se pritožniki pritožili na Višje sodišče v Celju. Obenem so zahtevali, da sodišče prve stopnje izda dopolnilno sodbo, ker ni odločilo o vseh točkah tožbe pritožnikov. ZT se je tudi pritožila.

Dne 3. septembra 2004 je sodišče prve stopnje izdalo dopolnilno sodbo. Sodba je bila pritožnikom vročena 15. septembra 2004.

9. Dne 17. septembra 2004 so se pritožniki pritožili na Višje sodišču v Celju. ZT se je tudi pritožila.

Dne 16. marca 2006 je sodišče delno ugodilo vsem zahtevkom.

Sodba je bila pritožnikom vročena 13. aprila 2006.

## PRAVO

### I. DOMNEVNA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA IN 13. ČLENA KONVENCIJE

10. Pritožniki so se pritožili zaradi nerazumno dolgega trajanja postopka. Sklicevali so se na prvi odstavek 6. člena Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih...v razumnem roku odloča... sodišče...«

11. Vsebinsko so pritožniki nadalje navajali, da pravna sredstva, ki so v Sloveniji na voljo glede nerazumno dolgih sodnih postopkov, niso učinkovita. 13. člen Konvencije določa:

»Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

#### A. Dopustnost

12. Vlada se je sklicevala na to, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

13. Pritožniki so izpodbijali to navedbo in trdili, da domača pravna sredstva niso učinkovita.

14. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevam Belinger in Lukenda (Belinger v. Slovenija (odl.), št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda v. Slovenija, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanju domačih pravnih sredstev, saj je ugotovilo, da pravna sredstva, ki jih je pritožnik imel na voljo, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi Lukenda, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.

15. Kar zadeva obravnavano zadevo, Sodišče ugotavlja, da Vlada ni predložila nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

16. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena Konvencije. Prav tako ni nedopustna iz katerih koli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

#### B. Bistvo zadeve

##### 1. Prvi odstavek 6. člena

17. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 7. julija 1998, na dan, ko so pritožniki vložili tožbo pri Okrajnem sodišču v Celju, in se končalo 13. aprila 2006, na dan, ko je bila pritožnikom vročena odločba Višjega. Trajalo je torej več kot pet sedem in devet mesecev na dveh stopnjah sojenja

18. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika (gl. med drugim *Frydlender v. Francija* [GC], št. 30979/96, odstavek 43, ESČP 2000-VII).

19. Po proučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da je bilo trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in ni izpolnilo zahteve po sojenju v razumnem roku.

Prišlo je torej do kršitve prvega odstavka 6. člena.

## 2. 13. člen

20. Sodišče ponovno poudarja, da 13. člen Konvencije zahteva, da se zagotovi učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatrjevano kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz prvega odstavka 6. člena (gl. *Kudła v. Poljska* [GC], št. 30210/96, odstavek 156, ESČP 2000-XI). Sodišče ugotavlja, da je ugovore in trditve, ki jih je predložila Vlada, zavrnilo v prejšnjih zadevah (gl. *Lukenda*, naveden zgoraj) in ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi prišlo do drugačnega zaključka.

21. Zato Sodišče meni, da je v obravnavani zadevi prišlo do kršitve 13. člena zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožniki mogli pridobiti odločbo, na podlagi katere bi lahko uveljavljali svojo pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa prvi odstavek 6. člena.

## II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

22. 41. člen Konvencije določa:

»Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.«

### A. Škoda

23. Vsak izmed pritožnikov je zahteval 10.000 EUR (eurov) za nepremoženjsko škodo.

24. Vlada je zahtevku oporekala.

25. Sodišče meni, da so pritožniki gotovo utrpeli nepremoženjsko škodo. Po prostem preudarku vsakemu izmed njih po tej postavki Sodišče prisoja 4.800 EUR (eurov).

### B. Stroški

26. Pritožniki so zahtevali tudi približno 2.830 EUR (eurov) za stroške postopka pred Sodiščem.

27. Vlada je zahtevku oporekala po višini.

28. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov le, če dokaže, da so dejansko nastali, da so bili potrebni in da so razumno visoki. Sodišče ugotavlja, da so pritožničini odvetniki, ki so zastopali tudi pritožnika v zadevi Lukenda (navedeni zgoraj), vložili približno 400 pritožb, ki so, razen kar se tiče dejstev, praktično enake kot obravnavana. Zato Sodišče v obravnavani zadevi ob upoštevanju podatkov, s katerimi razpolaga, in gornjih meril ocenjuje, da je pritožnici razumno prisoditi znesek 1.000 EUR (eurov) za stroške postopka pred Sodiščem.

### C. Zamudne obresti

29. Sodišče ocenjuje, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, zvišani za tri odstotne točke.

### IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE

1. soglasno razglasa, da je pritožba dopustna;
2. soglasno razsoja, da je prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena Konvencije;
3. soglasno razsoja, da je prišlo do kršitve 13. člena Konvencije;
4. razsoja:, s šetimi glasovi za in enim proti,
  - (a) da mora tožena država pritožnikom v treh mesecih od dne, ko postane po drugem odstavku 44. člena Konvencije sodba dokončna, plačati:
    - i. vsakemu izmed pritožnikov plačati 4.800 EUR (štiri tisoč osemsto eurov) za nepremoženjsko škodo
    - ii. vsem pritožnikom skupaj 1.000 EUR (tisoč eurov) za stroške postopka,
    - iii. morebitni davek;
  - (b) da se po izteku navedenih treh mesecev do plačila obračunajo na navedene zneske linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, zvišani za tri odstotne točke;
5. soglasno zavrne v preostalem delu pritožničin zahtevek po pravičnem zadoščenju.

Sodba je napisana v angleščini in pisno notificirana 6. julija 2006 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Vincent Berger John Hedigan

sodni tajnik predsednik senata